

Helga Zepp-LaRouche taler på kandidat for USA's senat Diane Sares præsidents dag konference om 'Amerikas næste halvtreds år'

Ikke korrekturlæst

Panel 2: Søndag den 18. februar 2024

DANIEL BURKE: Vi skal til at begynde på vores andet panel på Diane Sare for U.S. Senate Presidents' Day Conference, "America's Next Fifty Years". Mit navn er Daniel Burke. Det er mig en stor ære at præsentere den første taler i eftermiddagens panel: Hendes navn er Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Institutet.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Goddag. Først og fremmest en meget varm hilsen til jer. Jeg synes, vi befinder os i et utroligt spændende øjeblik, meget, meget farligt, men også meget lovende. Hvis du er en gennemsnitlig amerikaner, og jeg tror, at du falder i den kategori, er du sandsynligvis vant til at se dette fra det amerikanske synspunkt, fra de amerikanske medier. Måske har du nogle venner i andre verdensdele, som du kommunikerer med, men primært er du meget påvirket af det miljø, der er skabt i Washington Beltway, og af de sociale medier, du følger. Men generelt set er det et amerikansk miljø. Det betyder med al sandsynlighed – og jeg er glad, hvis du er uenig med mig i diskussionsperioden – at du tænker mere eller mindre som det, medierne portrætterer. Så er der alle problemerne i Amerika; jeg ved, at Diane har talt om nogle af dem, og José har talt om nogle af dem. Men jeg vil gerne fortælle jer, at der faktisk foregår en helt anden udvikling i

verden og et tektonisk skift i historien, hvor der foregår en helt anden dynamik, som faktisk er meget lovende og meget mere optimistisk end noget, man kan konkludere ved bare at se på det fra USA eller endda fra Europa for den sags skyld. Og de fleste mennesker i Vesten har ingen idé om, hvor gigantisk dette tektoniske skift, der finder sted, faktisk er, og hvor langt det er nået.

Det er ikke bare et spørgsmål om at opbygge et nyt økonomisk system, for landene i det Globale Syd har gennemgået en hel serie af udviklinger, hvor de nu for alvor er ved at udvikle et helt nyt økonomisk system. Det indebærer også et helt andet livssyn, andre værdier, og ikke nødvendigvis dårligere værdier, men mere sandsynligt værdier, der var fælles for amerikanere, for dine bedsteforældre eller endnu længere tilbage, på tidspunktet for den amerikanske revolution, Lincoln og så videre. Jeg behøver ikke at uddybe, hvordan Amerika tænker om sig selv lige nu, for du sidder midt i det.

Lad mig give dig to forskellige perspektiver: For det første har der de sidste tre dage været sikkerhedskonference i München. Den kaldes generelt "det militære Davos", hvor alle de vestlige topmilitærer, top-parlamentarikere, der beskæftiger sig med militære spørgsmål, topgeneraler, topforsvarsministre og så videre mødes. Det er dybest set den absolutte PR-begivenhed for hele det militærindustrielle kompleks på begge sider af Atlanten. Denne gang inviterede de nogle folk fra det Globale Syd, fordi de på en eller anden måde indså, at det Globale Syd bevæger sig i en helt anden retning. Det, de grundlæggende diskuterede på denne 60. sikkerhedskonference i München, var, hvor fantastisk det er, at alle NATO-landene nu har øget deres militærbudgetter. I USA er det næsten en billion dollars om året; alle de andre lande har øget deres budgetter til 2% af deres årlige budgetter, nogle af de baltiske lande endda til 3%.

I ugerne op til konferencen var der en voldsom optakt til den kommende krig med Rusland. Den eneste forskel var, at nogle

sagde: "Nej, vi skal forberede os på krigen med Rusland om to år, tre år"; andre sagde: "Nej, vi har tid, fem år eller endda otte år". Men der er enighed om, at denne krig med Rusland vil finde sted. Og selvfølgelig, hvilket er et tegn i tiden, når man har en konference, der startede meget positivt som en platform for dialog, så var Rusland selvfølgelig ikke inviteret. Der var absolut ingen plads til diplomati, bortset fra den kinesiske gæst, Wang Yi, som selvfølgelig talte om behovet for demokratiske tilgange, diplomati og dialog.

Dybest set var det postyr, flere våben til Ukraine, hvorfor sender Tyskland ikke Taurus-missiler, hvorfor ikke bringe våben, der går dybt ind på Ruslands territorium? Og selvfølgelig kom nyheden om Navalnyjs død som en bombe, der eksploderede et par minutter før konferencens åbning. Selvfølgelig var der en komplet virak: Nu kan NATO kun give ét svar: "Vi må sørge for, at Putin får regningen for det her". Så atmosfæren var helt utrolig. Og fordi Trump formodes at vinde valget i USA, opstod der et hysteri om, at nu må Europa have sin egen atombombe, Tyskland må have bomben. Så det er et andet perspektiv.

For at bevæge os et helt andet sted hen, så var det i sidste uge kinesisk nytår, dragens år. Det kinesiske folk og mange kinesiske samfund rundt om i verden havde festligheder med helt spektakulære og unikke scener under disse forårsfestdage, smukke og farverige og fulde af fantasi, fuldstændig forbløffende for hele verden. Bare i løbet af weekenden rejste 2,3 milliarder mennesker fra den ene by til den anden i Kina for at besøge familie og venner på tværs af regionerne i Kina under denne forårsfestival. Der var også rekordmange til forårsfestivalen, til film og til seværdigheder mange steder. Det faktum, at denne festival også fejres i mange andre dele af verden, viser, at den globale betydning af denne festival virkelig spreder sig.

Et tredje perspektiv er, at der på samme tid er det årlige møde i Den Afrikanske Union i Addis Ababa. I betragtning af

det absolut dominerende emne, folkemordet i Gaza, var dette et meget stort diskussionsemne. Og det andet store emne var afrikansk udvikling og springet ind i en helt ny fase af afrikansk historie. Formanden for Den Afrikanske Unions kommission, Moussa Faki Mahamat, beklagede den voksende uretfærdighed i verden i dag, det stigende overherredømme, som Gaza blot er det værste eksempel på. Han fik stort bifald, da han talte om Sydafrikas rolle i at bringe folkemordet i Gaza for Den Internationale Domstol i Haag. Han citerede Mandela for at sige, at Sydafrikas frihed er ufuldstændig, hvis Palæstina ikke er frit.

Derefter gav en anden taler, Etiopiens premierminister, Dr. Abiy Ahmed Ali, et meget smukt perspektiv på Afrikas fremtid og sagde, at afrikanske nationer burde blive nøglespillere i udformningen af den økonomiske fremtid for hele menneskeheden. Han fortalte den smukke historie om Afrika som menneskehedens hjem, oprindelsen til landbrug, arkitektur og medicin. Han gennemgik historien om, hvordan Afrikas udvikling blev holdt kunstigt tilbage af kolonialismen, fordi uddannelse blev undertrykt, kultur blev undertrykt og undermineret, og der var et gigantisk tyveri af ressourcer. Men så blev han optimistisk og sagde, hvilken utrolig fremtid Afrika vil få, fordi det er fuldt af rige ressourcer, men især fordi det har en meget ung befolkning, der vil være i stand til at gennemføre de meget dristige visioner i Agenda 2063, hvor Afrika vil være et fuldt moderne og udviklet kontinent.

Så hvis man ser på verden fra disse tre vinkler, hvilken tendens vil så være fremherskende? Vil det være kinesernes harmoniske syn? Bliver det den nordatlantiske regions krigeriske syn? Eller vil det være udviklingsperspektivet, som det kommer til udtryk i Addis Ababa?

For at nå frem til et positivt resultat, hvor der ikke er plads til diplomati eller samarbejde, men kun mere krig, flere våben, mere oprustning, hvis den atlantiske fraktions geopolitiske syn dominerer, så er der fare for, at vi ender i

Tredje Verdenskrig. For at se, hvor den mulige udvej er, er vi nødt til at se tilbage på, hvordan vi kom til dette utroligt farlige og forfærdelige øjeblik.

Det er vigtigt at se på, hvad der gik galt undervejs, måske startende med den tabte mulighed i 1989. De fleste af jer var ikke født, eller måske knap nok født, da Berlinmuren faldt i Tyskland, og Sovjetunionen gik i opløsning. Men det var et utroligt øjeblik, hvor historien kunne have ændret sig til det bedre, fordi Lyndon LaRouche og vores bevægelse foreslog en fredsorden for det 21. århundrede, som var ideen om den eurasiske landbro, der forbinder Europa og Asien gennem udviklingskorridorer, som så ville have været den grundlæggende motor for genopbygningen af hele verdensøkonomien. Det var i høj grad muligt, men desværre var der på det tidspunkt allerede de neokonservative i Storbritannien og USA, som på trods af alle deres løfter til Gorbatsjov om ikke at flytte NATO en tomme mod øst, allerede planlagde deres rolle som den dominerende kraft i en unipolær verden baseret på angloamerikanske relationer. Dette blev for eksempel udtrykt af Francis Fukuyama, som talte om [End of History]

(<https://www.simonandschuster.com/books/The-End-of-History-and-the-Last-Man/Francis-Fukuyama/9780743284554>), og ideen om, at alle lande i verden ville indføre den demokratiske liberale model, og at historien derfor ville slutte, fordi alle ville være ens, og ingen større begivenheder ville finde sted på grund af denne dominans af den liberale orden.

Vi ved, hvad der skete i de følgende år, for ikke alle lande ønskede af egen fri vilje at underkaste sig denne idé om den neoliberale model. Så der var medicinen: regimeskift, farvede revolutioner, interventionskrige og seks NATO-udvidelser mod øst. En del af det var Ukraine, fordi de neokonservative var helt overbeviste om, at Rusland skulle reduceres til en regional magt, som Obama senere ville sige, eller endda skæres i stykker, så andre lande kunne få adgang til Ruslands enorme

naturressourcer. I 1990'erne var det ikke noget problem, fordi Jeltsin-regeringen gik med til det, og Rusland blev plyndret. Men da Putin kom til, begyndte han at gøre op med det og arbejde på at genoprette Ruslands rolle som verdensleder – det er trods alt det største land, når det gælder territorial udstrækning, og det har 11 tidszoner. Så Rusland har en vis grund til at tro, at det har ret til at være en af de store spillere i verden. Men dette blev allerede forsøgt vendt med den orange revolution i Ukraine i 2004, fordi ideen fra et geopolitisk synspunkt var, at når man flytter NATO eller offensive amerikanske våbensystemer til Ruslands grænse ved at integrere Ukraine i den vestlige lejr, bliver Rusland ikke til at forsvare. Og det ved Rusland, og det er derfor, situationen er, som den er i dag med hensyn til krigen i Ukraine.

Victoria Nuland pralede med, at udenrigsministeriet alene har brugt 5 milliarder dollars på Ukraine. I mellemtiden er historien om, at krigen, der startede den 24. februar 2022, var "uprovokeret" og derfor kriminel og hvad ved jeg, blevet fuldstændig trukket tilbage af generalsekretær Stoltenberg, som sagde, at krigen faktisk startede i 2014.

Der er selvfølgelig to historier om, hvad der skete i 2014. Den ene er, at der var et demokratisk oprør på Maidan; og den knap så pæne historie er, at det var et fascistisk kup støttet af Vesten. Vi har dokumenteret i detaljer, hvilken af de to versioner der er sand. I mellemtiden har Merkel og Hollande indrømmet, at hele forhandlingen om Minsk-aftalen kun blev gennemført for at vinde tid. Dette var endnu en forspildt mulighed. Den første var i 1989, hvor fredsordren ikke blev accepteret. Denne, hvor man ikke fik fred med Minsk II-aftalerne, var den anden store forspildte chance. Og da Putin den 17. december 2021, efter at hele situationen allerede var blevet – undskyld, jeg bliver ved for længe, men det var allerede en forspildt mulighed.

Derefter fulgte en meget lang række sanktioner mod Rusland, hvor ideen var at ruinere Rusland, hvilket ikke virkede. Det

er nu den største økonomi i Europa. Så blev dollaren gjort til et våben ved at konfiskere russiske aktiver for 300 milliarder dollars, afghanske aktiver for 9 milliarder dollars [i vestlige banker]. Alt det havde et gigantisk tilbageslag, en af-dollarisering. Lande sagde, at det ikke er sikkert at have sine aktiver i dollars, så de begyndte at handle i lokale valutaer. Og de er ved at opbygge deres egen valuta. Og BRICS har nu 9 medlemslande, 22 andre lande har ansøgt om medlemskab, 40 andre har udtrykt interesse for at blive medlemmer, muligvis allerede i år.

Det Globale Syd har aldrig købt NATO-fortællingen, fordi de bedømmer situationen ud fra erfaringerne fra kolonialismen, og når de ser effekten af USA's interventionskrige, og de sammenligner det med det økonomiske win-win-samarbejde, de får, når de handler med kineserne, ser de meget klart, at deres eneste chance for at blive fuldt udviklede lande – ikke bare råvareeksportører – og for at få fuld industriproduktion i deres egne lande, med ideen om at blive mellemindkomstlande på kort sigt, ser de, at det er muligt med Kina. De er også meget taknemmelige over for Rusland, fordi de ved, hvad Sovjet gjorde under den anti-koloniale kamp. Det er derfor, at det Globale Syd ikke bevæger sig sammen med de atlantiske lande. Hvis USA og Europa ikke kommer ned fra eurocentrismens høje hest og retter op på de fejl, der har ført til den nuværende situation, vil vi se mere af det, vi har set i de seneste uger og måneder: Landmænd i gaderne i hundredtusindvis i Grækenland, Italien, Spanien, Frankrig, Portugal, Holland, Tyskland, Ungarn og andre lande.

Så vi har en situation, hvor alt er på spil. Jeg vil bare – det er for kort til at gå ind i det nu, men der er en gigantisk kamp om kontrollen over narrativet. Vesten forsøger desperat at kontrollere fortællingen om, at det liberale system, den "regelbaserede orden", at vi er de gode, og at vi kæmper mod diktaturerne i Rusland, Kina og så nogle andre autokratiske diktatorer i det Globale Syd. Men jeg kan kun

fortælle dig, at vi er på randen af krig. Det skyldes, at det vestlige system virkelig er i en form for totalt kollaps, og derfor er der en gigantisk indsats for at kontrollere denne fortælling med midler, der faktisk ikke er så demokratiske, men de er ret diktatoriske.

Der er et fascinerende interview, som Tucker Carlson lige har lavet med [Mike Benz] (<https://www.youtube.com/watch?v=CRYSKaS-XtQ/>), som tidligere var leder af cyberporteføljen i udenrigsministeriet. Han er nu administrerende direktør for Foundation for Freedom Online. I dette interview, som jeg varmt anbefaler, at du ser, går han i detaljer med, hvordan man forsøger at få total kontrol over NATO's narrativ ved at bruge de værktøjer, der tidligere blev brugt mod russerne og andre eksterne fjender, men denne gang til total censur af den hjemlige befolkning. Det er ikke helt nyt, for det var metoder, der blev brugt i efterkrigstiden af Kongressen for Kulturel Frihed. Men med fremkomsten af internettet og kontrollen af de sociale medier er det nu langt mere effektivt. Det er utroligt. Enhver, der udfordrer NATO-fortællingen, ikke ved at gøre noget uanstændigt, men bare ved at forsøge at inddrage den større historiske kontekst og perspektiv, bliver enten stemplet som russisk agent, ligesom Russiagate mod Trump i 2016, eller bare som højreekstremist, antisemit eller noget andet. Der findes metoder til at skjule folk, til at bruge algoritmer til at få dig til at forsvinde på internettet. Så det gør det meget vanskeligt.

Jeg tror, at den eneste vej ud af denne krise er at sørge for, at den Globale Majoritets stemme bliver hørt i USA og også i Europa, fordi de repræsenterer 85% af verdens befolkning. Nu er jeg nødt til at slutte på grund af min tidsbegrænsning.

Hvis man ser på, hvad der foregår blandt BRIKS+, har de til hensigt at bygge infrastruktur på et helt moderne niveau. Der er allerede et bedre højhastighedstog mellem Bandung og Jakarta, Kunming og Laos, end der er noget sted i USA eller Europa, måske med undtagelse af Spanien. Landene i det Globale

Syd ønsker at komme videre, de ønsker at have atomenergi, de ønsker at deltage i rumprojekterne i de store rumnationer som Rusland, Kina og Indien – eller USA, men ikke så meget.

Under alle omstændigheder er det, vi skal opnå, og jeg kan kun tilbyde dig mere diskussion i Q&A, at vi har brug for et nyt paradigme i USA. Vi er nødt til at overbevise store dele af befolkningen om at gå fra konfrontation til samarbejde, til partnerskab, til lighed, til respekt for det andet system. Vi er især nødt til at få unge mennesker til at blive begejstrede for at lære om, hvordan fremskridtets fakkel i den universelle historie er blevet givet videre fra et land og en kultur til en anden: Hvis man for eksempel ser på den gamle Silkevej, var det ikke kun udveksling af varer, men frem for alt udveksling af teknologier. Ikke bare silke, men hvordan man laver silke; ikke bare porcelæn, men hvordan man laver porcelæn. Hvis man ser på lægevidenskabens udvikling fra den græske læge Hippokrates til Galen og Ibn Sina, som levede i Usbekistan og Afghanistan omkring år 1000: Hvis de ikke havde gjort deres gennembrud, ville vi ikke have siddet her. Fordi de var der, kunne vores forfædre, vores tipoldeforældre leve og få børn, og vi er slutresultatet af det. Så vi er tæt forbundet med den universelle historie på samme måde, som det, vi gør, er at lægge fundamentet for bedre generationer i fremtiden.

Jeg tror, vi er nødt til at tage denne idé om et nyt paradigme, om at tænke på én menneskehed først, og have en dialog mellem kulturer og opdage, hvor smukke andre kulturer er, og hvor forskellige og hvor meget rigere vi bliver ved at kende dem. Jeg tror, at hvis vi griber ind i USA og Europa med dette perspektiv, er jeg absolut håbefuld og optimistisk med hensyn til, at vi kan vinde befolkningen for en idé om agape, om kærlighed til menneskeheden. Og den smukke tekst af Schiller i {Ode til glæden} i den niende symfoni, komponeret af Beethoven, om det – “Alle mennesker bliver brødre” og også søstre: at vi bliver den ene menneskehed.